

ความสัมพันธ์ของคริสเตียนกับธรรมบัญญัติ

ศจ.ดร. สตีฟ เทย์เลอร์

คริสเตียนต้องเชื่อฟังกฎบัญญัติของพันธสัญญาเดิม (พระคัมภีร์เดิม) ใช่หรือไม่ ?

เปาโลยืนยันว่า "ท่านก็ไม่ได้มีธรรมบัญญัติ" (กท. 5:18) แต่พระเยซูตรัสว่า "...ธรรมบัญญัติ...เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ...ใครทำให้ข้อเล็กน้อยเพียงข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้ มี ความสำคัญน้อยลง และสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย คนนั้นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์... ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้ เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์" (มธ. 5:17-20) เราจึงต้องทำความเข้าใจในเรื่องนี้

เหตุผลของกฎบัญญัติในพระคัมภีร์เดิม

คริสเตียนบางคนเข้าใจผิดว่า พระเจ้าประทานธรรมบัญญัติในพระคัมภีร์เดิม เพื่อชาวอิสราเอลจะ ปฏิบัติตามแล้วจะชอบธรรม หรือถูกต้องในสายพระเนตพระเจ้า แต่แท้จริงแล้วเปาโลยืนยันว่า ความชอบธรรม หรือความถูกต้อง ของคนในสมัยก่อนมาโดยความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้า เปาโลยกตัวอย่างของอับราฮัมว่า "อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม" (โรม 4:3) เขาเป็นคนถูกต้องกับพระเจ้าก่อน จะมีบัญญัติด้วย เปาโลจึงสรุปว่า "เป็นตามพระคุณ" (โรม 4:16) ไม่ใช่การกระทำ

สำหรับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าได้เลือกสรร เรียกเขา และไถ่เขาออกจากการเป็นทาสในประเทศ อียิปต์ ก่อนที่พระองค์จะให้บัญญัติต่างๆ เขาจึงเป็นชนชาติของพระเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ไม่ใช่เพราะได้ ทำตามบัญญัติ (อพยบ 19) แต่หลังจากนั้นพระองค์ได้ประทานบัญญัติสิบประการ (จริยบัญญัติ / บัญญัติทาง ศีลธรรม Moral Law อพย. 20:1-17) และบัญญัติกำหนดวิธีถวายเครื่องบูชาต่างๆ (ศาสนบัญญัติ / บัญญัติทาง พิธีกรรม Ceremonial Law เช่น ลนต. 1:1-13 เป็นต้น) และกฎบัญญัติต่างๆ เพื่อใช้ในการดำเนินเป็น ประเทศชาติ (นิติบัญญัติ / บัญญัติทางบ้านเมือง Civil Law เช่น ฉบบ. 24:10-13 เป็นต้น)

จุดประสงค์ของบัญญัติเหล่านี้ เพื่อให้ชาวอิสราเอลเข้าใจว่าเขาควรดำเนินอย่างไรในทุกๆ ด้านของชีวิต จริยบัญญัติหรือบัญญัติทางศีลธรรมช่วยเขาไปถึงมาตรฐานของพระเจ้า และรู้เมื่อเขาได้ทำผิดโดยตกจาก มาตรฐานเหล่านั้น ศาสนบัญญัติหรือบัญญัติทางพิธีกรรมช่วยให้วิธีเข้าหาพระเจ้าเพื่อรับการชำระและการให้อภัย นิติบัญญัติหรือบัญญัติทางบ้านเมืองช่วยเขาสามารถอยู่ด้วยกันเป็นชนชาติอย่างมีความยุติธรรมและมีระเบียบ

ศาสนบัญญัติหรือบัญญัติทางพิธีกรรม (บัญญัติกำหนดวิธีถวายเครื่องบูชาต่างๆ) ยังเป็นประโยชน์ให้ เราเข้าใจความบริสุทธิ์และความน่ายำเกรงของพระเจ้า แต่เราไม่ควรปฏิบัติตามต่อไป เพราะพระเยซูได้ทำสำเร็จแล้วที่กางเขน โดยพระเยซูได้ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาลบล้างความบาปที่สมบูรณ์ (ฮบ. 8:1-13; 10:1-18)

บัญญัติทางบ้านเมืองหรือนิติบัญญัติ เป็นประโยชน์ให้เราเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรมของ พระเจ้าในระดับหนึ่ง แต่เราไม่จำเป็นต้องทำตามกฎเหล่านี้เนื่องจากเราไม่ได้เกิดมาเป็นชาวยิว เราไม่ใช่ชนชาติ อิสราเอลตามสายเลือดเหมือนคนในสมัยก่อน

ส่วนจริยบัญญัติหรือบัญญัติทางศีลธรรม (บัญญัติสิบประการ) ยังเป็นประโยชน์ให้เราเข้าใจมาตรฐาน ของพระเจ้า และรู้ว่าชีวิตของเราควรเป็นอย่างไร แต่พวกเราจะมีชีวิตแบบนี้ได้อย่างไร? นี่คือการถามที่สำคัญ ใน สมัยของพระเยซู พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี รวมทั้งเปาโลก่อนมาเป็นคริสเตียนด้วย ต่างพยายามมีชีวิตที่

เชื่อฟังและตรงตามบัญญัติเหล่านี้ แต่เขาแต่ละคนไม่สำเร็จ เราที่อยู่ในพันธสัญญาใหม่ มีอีกทางหนึ่งเพื่อ
บัญญัติทางศีลธรรมจะสำเร็จในพวกเราได้ ซึ่งจะอธิบายต่อไป

การดำเนินชีวิตในพันธสัญญาใหม่ ควรดำเนินอย่างไร ?

ในพระธรรมโรมบทที่ 7 เปาโลอธิบายถึงชีวิตที่พยายามทำตามกฎบัญญัติของพระเจ้า และได้
ยกตัวอย่างจากชีวิตของตัวเอง แล้วสรุปว่า "ธรรมชาติของมนุษย์นั้น" (รม. 7:16) แต่ "ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพช..."
(รม. 7:24) "เจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย" (รม. 7:18) คำตอบที่เปาโลให้คือ
"ขอพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" (รม. 7:25) เพราะว่าที่กางเขนพระเยซูได้
นำเราไปสู่ความตายด้วยกับพระองค์ (โรมบทที่ 6:1-14) และให้เราบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความ
สัมพันธ์ของเรากับธรรมชาติจึงได้เปลี่ยนไป "ท่านได้ตายจากธรรมชาติ" (โรม 7:1-6) เพื่อเราจะ "รับใช้ตาม
แนวทางใหม่คือตามพระวิญญาณ ไม่ใช่ตามแนวทางเดิมคือตามบทบัญญัติ" (โรม 7:6 ฉบับแปลอมตธรรมร่วม
สมัย)

หัวใจสำคัญของพันธสัญญาใหม่คือการที่พระเจ้าใส่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ภายในผู้เชื่อทุกคน "เพื่อสิ่ง
ที่ธรรมชาติสั่งไว้จะได้สำเร็จในตัวเราที่ไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ" (โรม 8:4) เมื่อพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ครอบครองชีวิตของเรา พระองค์ทรงนำเรา พระองค์ประทานกำลังแก่เรา พระองค์เปลี่ยนแปลง
ชีวิตภายในของเราอย่างต่อเนื่อง ทำให้เราดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้องกับมาตรฐานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยเรา
พยายามทำตามกฎบัญญัติหรืออยู่ภายใต้กฎบัญญัติ แต่โดยเรายอมจำนนกับพระวิญญาณภายในชีวิตของเรา

พระวิญญาณจึงนำเราและประทานกำลัง ให้แก่เรา เพื่อ "สิ่งที่ธรรมชาติสั่งไว้จะได้สำเร็จในตัวเรา"
และเราควรเข้าใจด้วยว่า บางทีอาจไม่สำเร็จตามตัวอักษร แต่ตามจุดประสงค์ (หรือวิญญาณ) ของบัญญัติ
อย่างเช่น พระเยซูรักษาวินสบบาโต แต่ไม่ใช่ตามแบบที่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเข้าใจ พระเยซูรักษาโรค
ในวันสabbat ทำให้พวกผู้นำทางศาสนาไม่พอใจ แต่พระเยซูกำลังรักษาวินสบบาโตตามวิญญาณหรือ
เจตนารมณ์ของวันสabbat คือได้ประทานชีวิต และได้อธิบายว่า "วันสabbatนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรง
สร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสabbat" (มาระโก 2:27)

การดำเนินชีวิต ปกติในพันธสัญญาใหม่ จึงควรเป็นลักษณะเสรีภาพในพระวิญญาณ ไม่อยู่ภายใต้กฎ
บัญญัติแต่อยู่ภายใต้พระวิญญาณ แสดงผลของพระวิญญาณ (กท. 5:22-23) และไม่แสดงผลของเนื้อหนัง (กท.
5:19-21) แต่สำหรับคริสเตียนที่แคว้นกาลาเทีย หลังจากเขาได้เริ่มต้นดำเนินชีวิตใหม่ด้วยพระวิญญาณแล้ว เขา
ได้รับการสอนผิดว่า จะต้องดำเนินภายใต้ธรรมชาติด้วย เปาโลจึงเขียนเตือนเขาอย่างนี้...

"เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงให้เราเป็นไท เพราะฉะนั้น จงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกของ
การเป็นทาสอีกเลย... ท่านถูกเรียกให้มีเสรีภาพ ขอแต่เพียงอย่าถือโอกาสใช้เสรีภาพเพื่อทำตามเนื้อ
หนัง... แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าจงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ แล้วท่านจะไม่สนองความต้องการของ
เนื้อหนัง เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหนัง
เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำสิ่งที่ท่านปรารถนาจะทำ แต่ถ้าท่าน
ทั้งหลายได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณ ท่านก็ไม่อยู่ใต้อาณัติ" (กท. 5:1-18)

เราสามารถวาดรูปเปรียบเทียบคำสอนของเปาโลในข้อเหล่านี้ ด้วยรูปคนเดินบนยอดหลังคาบ้านดังนี้...

... จุดประสงค์คือเดินในเสรีภาพในพระวิญญาณ เป็นชีวิตที่ขึ้นกับพระคุณของพระเจ้า เพราะไม่ได้อาศัยกำลังความพยายามของตนเอง แต่พึ่งพากำลังที่มาจากพระวิญญาณ ผู้ครอบครองชีวิต และเป็นผู้ทำให้ชีวิตของพระคริสต์ค่อยๆ ปรากฏอยู่ในเรา อย่างไรก็ตามหากไม่ระมัดระวัง เป็นไปได้ง่ายที่คนเดินอย่างนี้จะตกข้างหนึ่งข้างใด หากตกข้างขวาก็ตกอยู่ภายใต้กฎบัญญัติ หากตกข้างซ้ายก็ตกอยู่ภายใต้เนื้อหนัง

ยกตัวอย่าง ถ้าถามว่า "คริสเตียนต้องไปโบสถ์ไหม" เรามักจะตอบว่า "จำเป็นต้อง" แต่เมื่อเราตอบเช่นนี้เรากำลังทำให้การไปโบสถ์เป็นบัญญัติ ซึ่งจะ ทำให้กลายเป็นพิธีกรรมหรือน้ำที่ก็ไม่ได้ แต่ถ้าเราตอบว่า "ไม่ต้อง" เป็นไปได้เหมือนกันที่คริสเตียนอาจตามใจตัวเองและไม่ไปเลย จึงจะเป็นเนื้อหนัง แท้จริงแล้วเรา "น่าจะไปโบสถ์" ไม่ใช่เพราะต้องไปแต่เพราะมีแรงจูงใจภายในจากพระวิญญาณ ทำให้เราอยากนมัสการพระเจ้าและสามัคคีธรรมกับพี่น้อง

อีกตัวอย่างหนึ่ง ถ้าถามว่า "คริสเตียนต้องถวายทรัพย์ไหม" คำตอบก็น่าจะเช่นเดียวกัน คือไม่น่าจะเป็นว่า "คริสเตียนต้องถวาย" เพราะนั่นจะทำให้เป็นกฎบัญญัติ และไม่น่าจะเป็น "ไม่ต้องเลย" เพราะอาจทำให้เข้าใจแคบตามเนื้อหนัง แต่น่าจะตอบว่า คริสเตียนควรถวายตามที่พระวิญญาณทรงนำเขา ซึ่งจะด้วยใจยินดี เปาโลบอกพี่น้องที่โครินธ์ว่า "แต่ละคนจงให้ตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจ ไม่ใช่ให้ด้วยความเสียดาย ไม่ใช่ให้ด้วยความจำใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี" (2 คร. 9:7)

เมื่อพิจารณาภาพของคนเดินบนยอดหลังคาบ้าน หากจะต้องตกข้างหนึ่งข้างใด ให้เขาตกข้างไหนจึงจะดีกว่า หลายคนจะตอบว่า ตกข้างกฎบัญญัติยังปลอดภัยกว่าตกข้างของเนื้อหนัง เพราะอย่างน้อยธรรมชาติบัญญัติจะให้อยู่ในทางที่เรียบง่ายกว่าอยู่ตามเนื้อหนัง ความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากเปาโลในพระธรรมกาลาเทียเมื่อคิดถึงคนที่ยังไม่ได้มาถึงความเชื่อในพระเยซูคริสต์ "ก่อนที่ความเชื่อมานั้น เราถูกธรรมชาติของใจจําไว้ ถูกกักบริเวณไว้จนความเชื่อจะปรากฏ เพราะฉะนั้นธรรมชาติจึงเป็นผู้ควบคุมของเรา จนพระคริสต์เสด็จมา" (กท. 3:23 - 24) หรือ "บัญญัติได้รับมอบหมายหน้าที่ให้นำเรามาถึงพระคริสต์" (ฉบับแปลอมตธรรมร่วมสมัย) เช่นชาวียที่ได้รับความบัญญัติก่อน ธรรมชาติเหล่านั้นมีไว้เพื่อเตรียมเขาให้รู้ถึงมาตรฐานของพระเจ้า และจะรู้ว่าเขาผิดพลาดและต้องการพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เช่นเดียวกับลูกของคริสเตียน เขาอาจยังไม่มีประสบการณ์บังเกิดใหม่ พ่อแม่ตั้งกฎระเบียบไว้ เพื่อรักษาเขาในทางของพระเจ้าระดับหนึ่งจนเขามีประสบการณ์เองกับพระองค์ แต่พี่น้องขออย่าลืมว่า การอยู่ภายใต้กฎบัญญัติไม่ใช่เป้าหมายหรือคำตอบสุดท้าย เป้าหมายคือให้มาถึงพระคุณและการดำเนินชีวิตด้วยเสรีภาพในพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือขอให้คิดถึงคำอุปมาของพระเยซูเรื่องบุตรน้อยที่หลงหาย สุดท้ายเป็นบุตรน้อยที่หลงทางตามเนื้อหนัง ที่มาถึงจุดที่รู้ตัวและกลับใจ แล้วจึงพบพระคุณและความสัมพันธ์ที่สนิทสนมของพ่อ แต่ลูกคนโตก็ยึดบัญญัติไว้ ทำทุกอย่างเป็นหน้าที่ คิดว่าตัวเองดีและถูกต้อง จึงไม่ได้เห็นว่าตัวเองก็หลงทางจากพ่อเหมือนกัน สุดท้ายก็ไม่ได้พบสิ่งที่ดีกว่า

สิ่งหนึ่งที่น่าสังเกตก็คือว่า เปาโลไม่ได้ให้ผู้บังเกิดใหม่เริ่มต้นด้วยกฎบัญญัติไว้ก่อน เพื่อจะมั่นใจว่าเขาจะดำเนินชีวิตตามรูปแบบคริสเตียน และเพื่อป้องกันการเขาจากเนื้อหนังของตัวเอง แต่เมื่อเปาโลรู้ว่าคนใดได้บังเกิดใหม่แล้ว เขาก็ไว้วางใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะรักษาคนนั้น จึงให้เขาเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตตามพระ

วิญญาณตั้งแต่แรกเลย "หลังจากที่เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณ บัดนี้ท่านกำลังพยายามบรรลุจุดหมายของท่าน ด้วยการขวนขวายของมนุษย์หรือ" (กท. 3:3 ฉบับแปลอมตธรรมร่วมสมัย) และเปาโลยกตัวอย่างของตัวเองว่า "...ข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ 'ไม่มีความชอบธรรมที่ได้มาจากธรรมบัญญัติ'" (ฟป. 3:9) เราช่วยคนเริ่มต้นแบบไหนก็มักจะกำหนดทิศทางที่เขาจะเดินต่อไป ขอให้เราร่วมเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณ แล้วเดินต่อไปด้วยพระวิญญาณ

กฎบัญญัติยังมีประโยชน์ต่อคริสเตียนอย่างไรบ้าง ?

คริสเตียนควรอยู่ภายใต้การครอบครองของพระวิญญาณ ไม่ใช่กฎบัญญัติ อย่างไรก็ตามคริสเตียนไม่ได้ละเลยและทิ้งธรรมบัญญัติ เพราะกฎบัญญัตินี้ยังเป็นประโยชน์ต่อคริสเตียนอย่างน้อย 3 อย่าง...

- ก. เป็นเหมือนกระจกสะท้อนพระเจ้า - นำให้เราเห็นว่าพระเจ้าเป็นอย่างไร
- ข. สามารถเตือนเราได้ - โดยเฉพาะเมื่อเรากำลังพลัดจากทางของพระเจ้า หรือกำลังทำให้พระเจ้าเสียพระทัย
- ค. ทำให้เรารู้ว่าอะไรดี และอะไรไม่ดี

เพราะฉะนั้น คริสเตียนควรรู้จักและสนใจธรรมบัญญัติ ควรรับการเตือนสติเมื่อชีวิตไม่สอดคล้องกับธรรมบัญญัติ แต่ควรตระหนักเสมอว่า ธรรมบัญญัติไม่สามารถทำให้มนุษย์ดีหรือถูกต้องได้ แต่พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่ผู้เชื่อทุกคน เพื่อเราจะยอมจำนนและรับการเปลี่ยนแปลงภายใน แสดงผลของพระวิญญาณ ซึ่งผลเหล่านั้น "ไม่มีธรรมบัญญัติห้ามไว้เลย" (กท. 5:23)

สรุป

คริสเตียนไม่ควรละเลยธรรมบัญญัติ แต่ควรเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ครอบครองชีวิตของเขา เมื่อเป็นเช่นนั้น เจตนารมณ์ของธรรมบัญญัติจะสำเร็จในชีวิตของเขา

ดาวนโหลตบทความหรือดูคลิปการสอนอื่นๆ ของ อ.สตีฟ ได้ที่...

www.bbsthai.org/stevebbs/stevetaylor.htm